

Amikor még a bicikliváz is a régi volt

A történet régi, de én is az vagyok. Ti azonban fiatalok, frissek, ropogósak és fölöttébb hiszékenyek vagytok, ami felbátorított arra, hogy megetessem veletek ezt a maszlagot, amiért mindent lehet, csak rám haragudni nem.

Kétféle ember van: akinek volt biciklijé és akinek majd lesz. Én más vagyok. Nekem volt és remélem, soha többet nem is lesz. Először nekem sem volt. De barátomnak és egyben osztálytársamnak, Herczfeldnek, pontosabban a hebegős Herczfeldnek igen. Az 50-es években ez elég nagy dolog volt, annál is inkább mert Herczfeld családja igen szegény volt. Anyja mosónő, apja pedig mindig részegen az Almássy téren állt a droszton, mint mai nevén nevezett, áruszállító kisiparos. (Akkor még egyszerűen trógernek hívták.) Volt egy hatalmas biciklijé elől-hátul csomagtartóval, amelyben szállított mindent, amivel megbízták. Elég jól mehetett a bolt, mert egyszer csak vett egy új munkaeszközt, egy háromkerékű triciklit, kizárólag áruszállításra. Egyszer ugyan használta engedély nélkül személyszállításra is, pontosabban első esküvőmön ő volt a díszített jármű. A násznép követett bennünket a droszton álló hordárkocsikon. A fuvar nem került sokba, mert az előljáróság az Almássy térhez nem messze, a Csengery utcában volt. Csőrös, mert így hívták Herczfeld apját, hatalmas heftivel rendelkezett. A mi Csőrösünk, (Mr. President) – bár ilyen névvel más csapatnál is futnak, meg ne orroljanak rám – kis fitos, pisze fruska hozzá képest. És amilyen nagy volt az orra, úgy szerette a piát. Ez abban az időben népszokás volt. De sajnos, Csőrös munka, azaz bringázás közben is ivott. Történt egyszer, hogy két kocsmá között kacszózott és természetesen, rendesen be volt lakva. Mögötte haladt a szóadás, amelyik ugyancsak áruszállító volt, és mint a nép egyszerű gyermeke, szintén piás volt. De a lova, az a híres szóadás, okos, és ami fő, utálta az italt, először is a szódat, mert azt rohadt nehéz volt cipelnie, másodsorú mindent, ami a-val kezdődött, a sört, a bort, a pálinkát, ezeket azért, mert ha a kocsis ezekből bármelyiket itta, így is, úgy is mindig elverte. (Ebből az következik, hogy nem könnyű a lovak élete.) S hogy ne verje meg a kocsis, mert lassan halad, felrúgta az előtt kacszózó Csőröst. Csomagok balra, bringa jobbra, Csőrös fejle előre húsz métert csúsztatva, seggén a patkó nyomával elterült. Nagy balhé volt. A szóadás természetesen megint elverte a lovát. Csőrös felesége, aki azonnal értesült a dologról, elverte az alélt Csőröst, (máskor úgyse merte volna). És még természetesebb, hogy előkerült a rend két óre is, akik már akkor párban jártak. Az egyik írta a jelentőlapot, a másik forgatta a kardlapot. Írni nem nagyon szerettek, ezért inkább mindenkit jól elverték. Az egyszerűbb volt. A tömeg lassan szétszéledt. Mi haverok összeszedtük a bringa roncsait és eltoltuk az Almássy tér-Csengery utca sarkán talán még ma is meglevő Velvárt kerékpárszaküzletbe, ahol nem kisebb személyiség mint Velvárt Jenő bácsi (az eddig élt legnagyobb magyar bicikliversenyző) próbálta a nyolcasokat kicentírozni a kerekekből. Csőrös okulva az előzményekből, soha többet nem ült kerékpárra. Nemes egyszerűséggel a fiának adta azt.

Ifj. Herczfeld büszke volt az apjára és még büszkébb a bringára. Neki, mint tulajdonosnak előjoga volt és természetesen ő hajtotta a bringát. Én, mint jó barátja és osztálytársa, aki sohasem csúfoltam hebegéséért, ezt meghálálva, előre ülhettem az első csomagtartóba. Pedig Herczfeld kurvára dadogott. Az iskolában hális-tennek soha nem felelt más, ha ő került sorra. Mire elmondta az „Anyám tyúkját”, vége lett az órának. Hátra ketten is ülhettek,

nevezetesen a kis Szopó és a nővére. Ne csodálkozz, igenis így hívták őket. Tibi volt a kis Szopó, a nővére a nagy. Ez volt a becsületes magyar nevük. Igaz, a nővér később be is ment a Tanácshoz, mert hogy szeretné megváltoztatni a nevét, ezt ugyanis kicsit szégyenli. Az előadó is csóválta a fejét és megkérdezte, milyen névre változtatná? Szopó Évike elgondolkozott, okos lány volt, és így szólt: Ha lehetne, Margitra, Szopó Margitra. Az lett belőle.

Szóval Herczfeld kiadta röviden a parancsot, ug-ug-ug-ugor-jatok fel, megyünk egy-két kört. És mi kö-kö-kö-köröztünk négyesben, nem kis riadalmat okozva a járókelőkben, a szóadás lovában és az óránként arra haladó 5-ös buszban, amely vesztünk okozója lett. Abban az időben minden minden autónak karos irányjelzője volt, kicsinek-nagynak egyaránt. A busznak meg egyenesen akkora ki-bemozgó irányjelzője volt, mint a szóadás lovának a micsodája. Na, azért arról is megvan a véleményem. Futás közben is tud verebet etetni, de pisilni csak állva, akármekkora is van neki. Szóval a busz irányjelzője megadta a lökést Herczfeldnek és B. T-jének, felszaladtunk a járdára. Nem estünk el rögtön, csak amikor a történetből már ismert két rendőr elénk nem került. Herczfeld kontrázott. Hiába, mert Velvárt bácsi egy kis csavart kihagyott belőle és úgy, ahogy kell, fékezés nélkül az őrmester úr lába közé rohantunk. Őrmester úr alul, Szopóék fölül, a kard és Évike hüvelyestül a küllőkben, a rendőrcsákó pedig begurult a busz alá. Ne tud meg, hogy nézett ki, amikor kiszédett alóla. Szép lassan felkacmeregünk, kerestük a menekülés lehetőségét, de a tizedes valamorokkal tartotta a társaságot. Az őrmester, miután leporolta a díszes egyenruháját, megkezdte az eljárás lefolytatását. Megpörgette a tintaceruzát összecsuicsorított szájában, amely ettől olyan lila lett, mint a szilva. És kezdte összeírni az adatokat. Mikor Szopóék nevéhez ért, már rángatózott az arca. De lenyelte haragját és a tintaceruza letört hegyét, amitől még dühösebb lett. A kitorrt tintaceruzával rámutatott Herczfeldre: Hát téged hogy hívnak? Herczfeld úgy, ahogy az iskolában az „Anyám tyúkjánál”, elkezdte: He- he- he- he- és itt be is fejezte, mert eldördült az őrmester úr péklapatnyi tenyere. Még nevensz, az anyád istenit – nyújtotta a szavakat és kiklopfolta szegény Herczfeldet, még csak bírta szűflával. Azt meg csak bizonygatta, hogy He- he- he. És itt jön a slusszpoén: Herczfeld azóta nem dadog. Azok a pofonok gyógy-pofonok voltak. Azt hiszem, most diszpécser valahol. Ha tudnám, hogy reumára is jók, bizisten elütnék egy rendőrt ebből a pofozkodós fajtából. Szopós Éva azóta nem az, akinek mondja magát, bár erre nem esküszöm. Én meg csínján bánok a bringára üléssel. Utoljára 17-18 éves koromban volt bringás kalandom, amely említést érdemel.

A József körúton, a mai Varrógép-szaküzlet helyén volt Láng Jakab és Fiai kerékpár szaküzlet. Annak a kirakatában volt egy csoda bicikli. Azon volt minden, ami kell. Csengő, duda, macskaszem, koca, láncvédő és így tovább. Első látásra beleszerettem. Volt spórolt pénzem a locsolásból és a Betlehemezésből. Megvettem. Gyönyörű volt. A lány is, akivel éppen jártam. Első utam hozzá vezetett. Füttyültem egyezményes jelünket, a Francia Világhíradó első taktusait és a lány rohant le. Az esti félhomályban megcsodálta a bringát és teljesen elolvadt, amikor felajánlottam, hogy üljön fel elem a vázra, viszem egy kört a téren. Felült, és mentünk, mit

mentünk, száguldottunk, ő is, én is nagyon élveztek az utat. Büszkén kapcsoltam be a dinamót, hogy reflektorral megvilágítsam a Tivadar utcát. Késő volt már és haza kellett vinnem a lányt. Leugrott, adott egy csókot, szégyenlősen elfutott és a kapuból még visszanezett. Nézése olyan volt, mint a szódás lováé, amikor felrúgta a Csőröst. Visszajött hozzám sietősen és egy olyat bedörgölt, hogy azóta is rosszul hallok a bal fülemre. Ilyet még a Herczföld sem az őrmestertől.

- Mi bajod van - kérdeztem fájó arcomat simogatva. A lány hangja kiábrándítóan érdes volt, mintha csak az anyját hallanám.

- Még kérdezed, te szemét?! Idejössz, felültetsz a vázra, megüünk négy kört, leszálllok és csak most látom, hogy női biciklid van!

En is oda nézek, és látom, hogy tényleg női bringát vettem. Még ilyet! De hát akkor min ült a lány?! Na most már mindegy, végem volt! Egy tanulsága azért van az ügynek. Még egy olyan patinás cégben sem lehet bízni, mint Láng Jakab és Fiai.

Ha nem untattalak benneteket, legközelebbi történetem egy gombháborúról szól, addig is pofonmentes jó egészséget és sok szerencsét kívánok a bicikli vásárlásához.

Demeter Miska bácsi
6x6 TAXI

TAXISOK KÉRIK, TAXISOK KÉRDEZIK...

VI. Kodály körönd

Egyedül januárban két súlyos baleset történt az Andrássy út-Szinyei Merse utca találkozásánál (Kodály körönd) az éjszakai órákban, a villogó sárgánál. Éjszaka se villogjon a lámpa.

XIX. Üllői út-Mátyás király u.

A Határ út (Ady Endre út) felől érkezve sokan még belecsúsznak a pirosba, közben kifelé, Kispest felé megindul az Üllői út forgalma. Jó lenne megvizsgálni, nem indulhatna-e el egy pár másodperccel később a kifelé haladó forgalom.

III. Zsigmond tér

Ismét egy súlyos baleset a jelzőlámpák elnézése miatt. A Margit híd felől jövő autós az Ürömi út felé igyekszik, de a Lajos utca felé haladó forgalom zöld jelzését figyeli. Jobbra haladva valóban zöld a lámpa, de egyenesen tilos. Jó lenne kiegészítő lámpát felszerelni, mint a II. kerületi Margit körút-Margit utca sarkán, vagy a VIII. kerületi Baross utca-Német utca sarkán.

XI. Fehérvári út

Ígéretet kaptunk évekkal ezelőtt, hogy a Lágymányosi híd elkészülte után kétirányú lesz a Fehérvári út külső része. A jelenlegi egyirányúság érthető volt, nem akarták hogy a 6-os út felől jövő autóáradat a Fehérvári útra zúduljon. Most viszont elkészült az új 6-os út, a Budafok felől érkező lényegesen minimálisabb forgalom jöhetne a Leányka utcából egyenesen a Fehérvári útra.

Nagykőrösi út

Forgalomlassítás történt a Használtcikkpiac után befelé az „autópályán”, sebességkorlátozó táblákat helyeztek ki. Tulajdonképpen jogos, a Wekerle-telepi házaktól három lépésre ne menjenek „ezerrel” a kamionok. De a táblák csak jobb oldalon vannak kihelyezve, így a közepén haladó személyautó vezetője nem látja, ha jobb oldalon egy ka-

mion vagy egy autóbusz megy. Ismételjük meg a táblákat bal oldalon is.

V. Irányi u.

Már „százszor” kértük, ismét kérjük, sajnos nincs rá pénz. 1996. március 18-án 17 óra 02 perckor ismét beszorult egy emeletes autóbusz a Ferenciek teréről az aluljáróba. Jó lenne egy magasságkorlátozó korlátot kihelyezni a Belgrád rakpart-Irányi utca sarkánál.

VII. Dózsa György út

Járdaszigetet építettek a Verseny utcánál, hogy egyértelművé váljon a kanyarodási ív. Azonban a nagy testű járművek nem tudják követni a kanyarodási ívet, rendszeresen felhajtanak a járdaszigetre. Jó lenne módosítani a járdasziget kialakítását.

Petőfi híd

Többen szoltatok egy új balesetveszélyes helyszínről. Nem engedik néhány hete az autóforgalmat a villamossínekre, módosították a sávokat. Felkaparták a felesleges terelővonalakat, de nem festettek helyette újat. Most van, aki az új, van, aki a régi forgalmi rend szerint közlekedik és ez balesetveszélyt jelent!

De nem kell szólni az illetékeseknek, mert az átépítéskor új útburkolatot kap a Petőfi híd, így megszűnik a balesetveszély.

X. Bodza u.

A Mádi utcánál, a Maglódi út felől jövet kötelező a jobbra kanyarodás. Ez teljesen értelmetlen, hiszen egyenesen is tovább lehet haladni a Harmat utca felé. Kértem a jelzőtábla lecserélését, amíg nem megy egy ráérős rendőr és nem kezd el büntetgetni.

IX. Vaskapu u.-Dandár u.

Elkészült az előző év baleseti statisztikája, a legveszélyesebb kereszteződések első tíz helye között szerepel ez a jobbkezes sarok. Többször kértem, ismét kérem a kereszteződés letáblázását.

IV. Váci út-Károlyi István u.

Ez a sarok is „toplistás”, a rengeteg csattanással. Mi a baj? Zöldhullámban autóznak a Váci úton, amikor ott egy jelzőlámpa nélküli gyalogátkelőhely és útkereszteződés. Kértem jelzőlámpa telepítését.

Juhász Péter
(a lámpafelelős)

Ha lehet, ne így...

A rosszul beállított tompított fényszórók demerungban szinte „megvakítják” a vezetőt és későn veszi észre az előtte haladó vagy előző járművet. Az EU-országokban az Iden már nagyon szigorúan ellenőrzik a fényszórókat, azok beállítási szögét, működését és azt, hogy a két fényszóró izzói egyforma fényerővel világítanak-e.